

Arrest

nr. 246 616 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten N. COHEN en L. DIAGRE
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 januari 2019 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaten N. COHEN en L. DIAGRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt samen met haar familie op vijfjarige leeftijd naar België. Zij wordt gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

Op 30 mei 2000 legt verzoekende partij een nationaliteitsverklaring af op grond van artikel 12*bis*, § 1, 3°, van het (toen geldend) Wetboek van Belgische Nationaliteit.

Verzoekende partij verwerft op 17 oktober 2000 de Belgische nationaliteit. Vanaf dan heeft zij de dubbele nationaliteit.

Op 21 juni 2007 wordt verzoekende partij door de Zwitserse federale strafrechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden (met uitstel) wegens het verspreiden van jihadistische propaganda.

Bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 1 december 2010 wordt verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groepering, als leider.

Op 8 december 2016 wordt verzoekende partij vrijgesteld.

Bij arrest van 30 november 2017 verklaart het hof van beroep te Brussel verzoekende partij vervallen van de Belgische nationaliteit.

Op 16 januari 2018 deelt de advocaat van verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) mee dat zijn cliënte een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen.

De DVZ antwoordt op 21 februari 2018 dat verzoekende partij nog steeds de Belgische nationaliteit bezit en dat geen verzoek om internationale bescherming kan worden geregistreerd zolang de overschrijving van de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit in het rijksregister niet is gebeurd.

Op 23 mei 2018 dient verzoekende partij een verzoekschrift in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) met betrekking tot het arrest van het hof van beroep van 30 november 2017 inzake de vervallenverklaring van haar nationaliteit.

Op 12 juli 2018 wordt het beschikkend gedeelte van het arrest van 30 november 2017 inzake de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit van verzoekende partij door de ambtenaar van de burgerlijke stand overgeschreven conform artikel 23, § 8 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit.

Op 16 juli 2018 wordt deze vervallenverklaring overgeschreven in het Rijksregister.

Op 11 oktober 2018 maakt verzoekende partij het voorwerp uit van een politiecontrole. Haar Belgische identiteitskaart wordt ingetrokken en nadat zij is gehoord, neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Diezelfde dag neemt de gemachtigde ook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vijftien jaar (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt door verzoekende partij aangevochten met een beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is gekend onder het rolnummer 225 584.

Een dag later, op 12 oktober 2018, dient verzoekende partij in het gesloten centrum te Brugge een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in.

Op 22 oktober 2018 wordt het VIB overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op diezelfde dag, 22 oktober 2018, dient verzoekende partij een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 11 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze vordering wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 211 832 van 30 oktober 2018, op grond van het niet vervuld zijn van de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid, gelet op het hangende VIB.

Op 6 november 2018 wordt verzoekende partij gehoord door een *protection officer* van het CGVS.

Op 12 december 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing over het VIB: verzoekende partij wordt op grond van de

artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekende partij op 24 december 2018 een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 215 964 van 29 januari 2019 sluit ook de Raad verzoekende partij uit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 31 januari 2019 neemt verwerende partij een nieuwe beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten :

naam: [E.A.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Marokko

Werd op 11.10.2018 , met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° - 3°, en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Op 12.10.2018, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort. Op 12.12.2018 werd haar een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) betekend.

Betrokkene diende op 24.12.2018 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dit beroep werd geweigerd op 29.01.2019. De verwijderingsbeslissing van 11.10.2018 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

Er bestaat een risico op onderduiken

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd in november 2017 vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit. Dit werd overgeschreven in het rijksregister op 12.07.2018. Betrokkene had geen verblijfstitel voor België meer. Zij diende ook geen verblijfsaanvraag in tot haar aankomst in het gesloten centrum.

6* Betrokkene heeft onmiddellijk na de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 12/10/2018.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene werd op 21.07.2007 veroordeeld in Zwitserland voor het verspreiden van jihadistische propaganda. Betrokkene werd op 01.12.2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groep als leider. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is bovendien gekend bij de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) en bij het Coördinatieorgaan voor dreigingsanalyse (hierna OCAD).

Op 18.07.2018 heeft het OCAD een evaluatie van de dreiging opgesteld aangaande betrokkene. Volgens het OCAD wordt de dreiging die uitgaat van betrokkene ingeschaald als matig (niveau 2) voor wat betreft extremisme, en zwak (niveau 1) voor wat betreft terrorisme.

Volgens het OCAD is betrokkene de dubbele weduwe van twee jihadisten ([D.A.], schuldig aan de moord op Massoud in Afghanistan in 2001 en [G.M.] die actief was in Pakistan/Afghanistan). In juni 2007 werd zij al in Zwitserland veroordeeld tot 6 maanden voorwaardelijk vanwege het verspreiden van jihadistische propaganda op internet via het forum www.islamic-minbar.com, waar ook mujahideen werden gerekruteerd voor Al-Qaeda in Afghanistan. Verder stelt het OCAD dat betrokkene actief betrokkene was bij rekruterings via dit kanaal. In België werd ze in mei 2010 veroordeeld tot 8 jaar gevangenschap wegens het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda in Waziristan, aan de Pakistaans-Afghaanse grens. De VSSE vermeldt de belangrijkste elementen uit haar veroordeling die worden aangehaald in het vonnis van het Hof van Beroep van 01.12.2010 :

- Haar tussenkomst bij de oprichting en het beheer van de website “minbar-sos.com”;
- Haar actieve deelname aan de rekrutering van kandidaat-djihadisten;
- Financiële steun verleend te hebben aan kandidaat-strijders;
- Hulp verleend te hebben door als achterban voor de strijders te fungeren;
- Hulp verleend te hebben bij de vertaling van teksten van djihadistische aard, die ze vervolgens liet posten op de website “minbar-sos.com”.

In november 2017 werd haar de Belgische nationaliteit ontnomen wegens ernstig tekortkomen aan haar verplichtingen als Belgisch burger. Op dit ogenblik beschikt het OCAD volgens hun nota niet over informatie die erop wijst dat zij nog betrokken is bij terroristische operationele planning, of beschikt over terroristische operationele capaciteiten, of actief contacten onderhoudt binnen islamitisch extremistische netwerken.

Sinds haar gevangenschap zijn er van harentwege geen proselytistische activiteiten op grotere schaal gekend bij het OCAD. Er zijn geen aanwijzingen dat zij tijdens haar gevangenschap gestructureerde propaganda- of rekruterende activiteiten heeft gesteld via media die grote groepen mensen kunnen bereiken. OCAD beschikt momenteel niet over informatie dat [E.A.] sinds haar vrijlating (december 2016) dergelijke activiteiten, bijvoorbeeld op het internet, zou hebben hervat. Niettemin zijn er volgens het OCAD een aantal meldingen van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding, maar geen ronseling, naar andere moslima's toe tijdens haar detentie. Zij gaf uitdrukkelijk blijk van antisemitisme in gesprekken met medege-detineerden en drukte ook wel eens haar sympathie uit voor de veroveringen van de Islamitische Staat in Syrië. Ook in de nota van de VSSE wordt dit aangehaald. Op 17.02.2015, bijvoorbeeld, werd het elektronische toezicht voor betrokkene geweigerd. Betrokkene had toen elektronisch toezicht gevraagd en verklaard dat zij geëvolueerd is, dat ze niet meer geloofde in de radicale ideeën, dat deze tegenstrijdig zouden zijn met haar waarden, dat ze geweld zou veroordelen en dat ze een normaal familieleven wil heropnemen. De psychiatrische expert vermeldde echter in zijn advies dat het “een illusie is te denken dat een persoon zoals Mevrouw [E.A.] een rol (haar rol) in een verhaal (haar verhaal) in vraag zou kunnen stellen alsook haar ideeën”. Volgens de expert is er een toespitsing op familiale bezorgdheden maar de expert is er niet mee akkoord dat er andere wijzigingen zijn in betrokkenes persoonlijkheid zoals zij dit aankaartte bij haar aanvraag tot elektronisch toezicht. Volgens de expert is het risico op recidive niet enkel gelinkt aan betrokkene zelf maar hangt dit ook af van het systeem rondom haar: media, netwerken, kennissen, internet...

Volgens het OCAD blijkt haar actuele attitude ten overstaan van radicaal gedachtegoed en islamitisch extremisme moeilijk in te schatten. Het lijkt erop dat ze zich niet meer kan vinden in het gebruik van geweld door terroristische organisaties, maar dat ze tevens niet volledig is afgestapt van radicale overtuigingen. VSSE eindigt ook haar nota met het feit dat volgens hen, betrokkene beïnvloedbaar is en beïnvloed kan worden door haar omgeving. Volgens de VSSE is betrokkene niet volledig afgestapt van haar ideologie. De focus op haar familie wordt wel eerlijk bevonden door VSSE. Deze focus lijkt als

gevolg te hebben dat betrokkene afgestapt is van militante actie. Volgens het OCAD is ze actueel weinig bekend bij de jongere generatie radicale moslims. Een heropflakking is echter niet uitgesloten volgens het OCAD. Ook VSSE sluit een terugval niet uit.

Het feit dat betrokkene al twee keer veroordeeld geweest is voor feiten die verband houden met terrorisme (in 2007 in Zwitserland is betrokkene veroordeeld voor het verspreiden van jihadistische propaganda en in beroep in 2010 veroordeeld voor het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda), dat zij door het OCAD op vlak van extremisme nog aanzien wordt als een dreiging niveau 2, dat zij aanzien wordt als een van de vrouwenfiguren van Al Qaeda in de jaren 2000, dat zowel VSSE als OCAD melding maken van meldingen tijdens haar gevangenschap van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en be[]nvloeding naar andere moslima's toe, dat de psychiatrische expert vermeldde dat zij haar ideeën en haar rol niet in vraag zal kunnen stellen, en dat VSSE en OCAD vermelden dat betrokkene niet volledig is afgestapt van haar radicale overtuigingen, toont aan dat betrokkene voor de openbare orde en de nationale veiligheid in België een gevaar vormt.

Artikel 3 EVRM - terugkeer

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone PZ Aarschot en verklaart dat op de vraag waarom ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst dat zij sinds 1964 in België verblijft, dat haar familie hier is en dat ze een normaal leven heeft hernomen. Betrokkene diende op 12/10/2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Ze verklaarde dat ze niet terug kan keren naar haar land van herkomst, Marokko, omdat ze vreest "gearresteerd en gefolterd te worden gezien ze beschuldigd werd van het leiden van een terroristische groepering" (vragenlijst DVZ de dato 15/10/2018, vraag 4 en 5).

We stellen vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder kan er geen schending zijn van artikel 3 EVRM omwille van betrokkenes profiel (veroordeeld voor terrorisme in 2010). Immers, het EHRM stelt in haar arrest X t. Nederland (arrestnummer 14319/17 van 10.07.2018) dat de situatie in Marokko verbeterd is en dat de autoriteiten inspanningen leveren om de internationale normen van de rechten van de mens te respecteren. Het Europees Hof vindt ook dat er geen algemene en systematische praktijk van folteringen en slechte behandelingen vastgesteld kan worden gedurende ondervragingen en detentie. Het Hof heeft ook rekening gehouden met de maatregelen die Marokko genomen heeft als antwoord op de gerapporteerde gevallen van folteringen; met het recht op een advocaat voor personen die in detentie geplaatst werden waardoor de gevangenen beschermd worden tegen slechte behandelingen en folteringen gezien rechters dit kunnen rapporteren; en met het feit dat de politie en veiligheidsagenten bewust werden gemaakt dat slechte behandelingen en foltereingen verboden kunnen zijn en dat er streng gestraft wordt op deze feiten. Nationale en internationale organisaties in Marokko volgen ook de situatie op en onderzoeken de gerapporteerde gevallen van folteringen. De algemene situatie is dus volgens het Europees Hof niet zo dat dit op zich aantoonde dat er schending van het EVRM is indien betrokkene terug naar Marokko keert. Het Europees Hof vindt ook dat het niet vaststaat dat de Marokkaanse gerechtelijke overheden het principe van ne bis in idem niet respecteren. Volgens het Hof wil het ook niet zeggen dat, omdat iemand via media-aandacht in Marokko gekend is, er ook een reëel risico is op slechte behandeling bij een terugkeer naar Marokko. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko. Verder dient er opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten stappen hebben ondernomen waaruit hun interesse in betrokkene blijkt, ook niet sinds zij de Belgische nationaliteit heeft verloren. Daarenboven geldt dat het feit dat een land interesse heeft in iemand, niet aantoonde dat de betrokkene in kwestie het risico loopt op onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM (EHRM, arrest X t. Zweden, 09.01.2018).

De aangehaalde elementen werden bovendien beoordeeld in haar verzoek tot internationale bescherming van 12/10/2018. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er werd eveneens geen niet-terugleidingsclausule toegevoegd aan de beslissing. Er kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van de EVRM. Betrokkene diende op 24.12.2018 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De Raad kende haar geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe.

Marokko heeft zelf in haar wetgeving voorzien dat er geen "double peine" meer toegepast wordt, en bijgevolg het risico op arbitraire detentie in slechte condities laag is. We verwijzen naar : de Dahir van 20.05.2015 met de wet n°86-14 die in zijn artikel 711-113 vermeldt:

« Nonobstant toute disposition légale contraire, est poursuivi et jugé devant les juridictions marocaines compétentes tout Marocain ou étranger qui, hors du territoire du Royaume, a commis comme auteur; co-auteur ou complice, une infraction de terrorisme qu'elle vise ou non à porter préjudice au Royaume du Maroc ou à ses intérêts.

Toutefois, lorsque les actes de terrorisme ne visent pas à porter préjudice au Royaume du Maroc ou à ses intérêts et lorsqu'ils sont commis hors du Royaume par un étranger comme auteur, coauteur ou complice, il ne pourra être poursuivi et jugé selon les dispositions de la loi marocaine que s'il se trouve sur le territoire national.

La poursuite ou le jugement de l'accusé ne peut avoir lieu s'il justifie avoir été jugé à l'étranger pour le même fait par une décision ayant acquis la force de la chose jugée et, en cas de condamnation, avoir subi sa peine ou s'il justifie la prescription de celle-ci. »

Personen die terroristische activiteiten hebben ontwikkeld en die reeds werden veroordeeld en deze straf hebben uitgezeten, zullen niet opnieuw voor dezelfde feiten vervolgd worden, wat bevestigd wordt door een rapport van de Deense Immigratiedienst van april, Risk of double jeopardy in Morocco. Er dient ook verwezen te worden naar het arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens in zijn arrest A.S. c. France van 19.04.2018, § 62, waarbij « la nature de la condamnation du requérant ainsi que les contextes national et international, profondément et durablement marqués par la lutte contre le terrorisme, expliquent que celui-ci puisse faire l'objet de mesures de contrôle et de surveillance à son retour au Maroc, sans que celles-ci puissent, ipso facto, être constitutives d'un traitement prohibé par l'article 3 de la Convention ».

Gezien deze elementen, oordeelt de DVZ dat er geen risico voor schending van artikel 3 EVRM is in geval van terugkeer naar Marokko.

Artikel 3 EVRM - Medisch

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone van Aarschot - DVZ medewerker en verklaart dat zij een zweer heeft. Op 12/10/2018 werd betrokkene door een arts in het gesloten centrum onderzocht. Hij verklaart dat "de bovenvermelde vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM". Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene aan een ziekte lijdt die een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko kan inhouden. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Artikel 8 EVRM - Familie

Betrokkene werd gehoord op 11.10.2018 door de politiezone van Aarschot - DVZ medewerker en verklaart dat zij sinds 1964 in België verblijft, dat haar familie (ouders, dochter [N.C.]) in België verblijft. Wat betrokkenes familiebanden in België betreft moeten we opmerken dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten, kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97).

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat betrokkene afhankelijk is van haar meerderjarige dochter, [C.N.], [...], van Belgische nationaliteit, of van haar andere familieleden in België. Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene niet samen woont met haar dochter of een andere familielid. Uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 10.05.2010 blijkt ook dat zij in 2001 en 2002 niet in België woonde maar eerst in Afghanistan en vervolgens Pakistan. Zij heeft ook een tijd in Zwitserland verbleven met haar toenmalige religieu[z]e echtgenoot [G.M.]. Het vonnis van 10.05.2010, alsook het vonnis in beroep van 01.12.2010, toont ook aan dat betrokkene eind 2008 op het punt stond opnieuw te vertrekken vanuit België. Deze elementen tonen aan dat het betrokkene niet heeft weerhouden buiten België te gaan wonen, ondanks het feit dat zij familie in België had. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd in november 2017 vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit. Dit werd overgeschreven in het rijksregister op 12.07.2018. Betrokkene heeft sindsdien geen verblijfstitel voor België meer. Ze heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 12/10/2018 ; deze werd op 29/01/2018 door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen,

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 12/10/2018.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekende partij vraagt dat het beroep wordt samengevoegd met het beroep dat zij had ingediend tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 11 oktober 2018, bij de Raad gekend onder het rolnummer 225 906.

2.2. Uit de beoordeling van de gegrondheid van het beroep zal blijken dat de samenvoeging van de beide zaken niet noodzakelijk is voor een goede rechtsbedeling. Er wordt daarom niet ingegaan op het verzoek tot samenvoeging.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte ligt vervat.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet – , niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het eerste middel voert verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat haar VIB in het Frans werd behandeld en dat de daaropvolgende beslissing van de commissaris-generaal in het Frans werd genomen. Overeenkomstig artikel 51/4, § 1, tweede lid van Vreemdelingenwet is de taal van het onderzoek van het VIB tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied. In zijn arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018 heeft de Raad, uitspraak doende in Verenigde Kamers, reeds geoordeeld dat een beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering. Het bestreden besluit moet dus worden beschouwd als een “daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied”, die aan de aanvrager wordt meegedeeld na de behandeling van zijn VIB. Ze moest derhalve in het Frans worden genomen, zo besluit verzoekende partij.

4.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

[...]

De verwerende partij wenst op te merken dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet een restrictieve toepassing vereist. Immers kan artikel 51/4 Vw. leiden tot een afwijking van de reglementering van bestuurstaalwet die de openbare orde raakt, en dergelijke afwijking dient bijgevolg restrictief te worden geïnterpreteerd (zie onder meer RVV nr. nr. 203 551 van 4 mei 2018[).]

In casu vormt de bestreden bijlage 13septies niet een “daaropvolgende” beslissing tot verwijdering van het grondgebied zoals bedoeld in artikel 51/4, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ook al betreft de bestreden maatregel een bevel om het grondgebied te verlaten dat chronologisch getroffen wordt na afsluiting van de asielpcedure die in het Frans is verlopen, is het niet een “daaropvolgende” beslissing tot verwijdering.

De bestreden beslissing houdt immers géén antwoord in op een vraag van verzoeker.

De bestreden beslissing betreft bovendien de verwijderingscomponent van het bevel dat dateert van voor de asielaanvraag van verzoekende partij.

De bestreden beslissing werd niet genomen overeenkomstig het model van de bijlage 13quinquies, doch overeenkomstig het model van de bijlage 13septies bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat het in casu zou gaan om een “daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied”, in de zin van artikel 51/4, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 51/4 is prima facie niet van toepassing.

Het bestreden bevel dient in casu te worden beschouwd als een maatregel waarvan het taalgebruik wordt voorgeschreven door de bestuurstaalwet.

Artikel 39 van bestuurstaalwet luidt als volgt:

“§ 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel- Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

§ 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied. Zij gebruiken het Nederlands in hun betrekkingen met de diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten.

§ 3. De onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.”

Artikel 41 van genoemde wet luidt als volgt:

“§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord.”

Artikel 42 van dezelfde wet stelt:

“De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt.”

De bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie, ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werking het hele land bestrijkt, en ter kennis gebracht in Brugge, gelegen in het Vlaams Gewest.

Volgens de algemene regeling, voorzien bij artikel 39, §2, van de bestuurstaalwet, was de taal waarvan de diensten zich onderling moesten bedienen, aldus het Nederlands, zoals dat in casu ook is gebeurd.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 41 en 42 van de bestuurstaalwet en van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.”

4.3.1. De Raad merkt op dat artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans. De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Het wordt niet betwist dat de taal van het onderzoek van het VIB dat verzoekende partij op 12 oktober 2018 indiende, het Frans was.

Kernvraag is dus of de thans bestreden beslissing tot terugleiding moet worden beschouwd als een *“daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied”* zoals bedoeld in de hiervoor geciteerde bepaling.

4.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

De terugleidingsbeslissing houdt concreet in dat verzoekende partij wordt teruggeleid naar de grens die de verwerende partij heeft bepaald, in casu de Marokkaanse grens. Zij brengt dus een relevante wijziging teweeg in de – door het loutere bevel om het (Belgische) grondgebied te verlaten beheerste – rechtstoestand van de betrokken vreemdeling; die heeft immers niet langer de vrije keuze om zich te begeven naar óf zijn land van herkomst óf een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten óf naar een ander derde land waarnaar hij besluit vrijwillig terug te keren en waar hij wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf (cf. de definitie van *“terugkeer”* zoals bepaald in artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als van de beslissing tot terugleiding, werd gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en dit met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2011-12, nr. 53-1825/001, 3). Met diezelfde wet werden ook de titel IIIquater en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ingevoerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet zijn dus besluiten waarmee uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, dit is richtlijnconform, uit te leggen.

Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters,

voorts rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

Artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet worden uitgelegd in de zin van de artikelen 6 en 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, waaraan gedeeltelijke uitvoering wordt gegeven door artikel 7 van de Vreemdelingenwet, heeft betrekking op het terugkeerbesluit en luidt als volgt:

“1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft. [...]

6. Deze richtlijn belet niet dat in de lidstaten het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en/of een verwijderingsbesluit en/of een inreisverbod overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratieve of rechterlijke besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere toepasselijke bepalingen van het communautair en het nationaal recht.”

Artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn heeft betrekking op de verwijdering van derdelanders en luidt als volgt:

“1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 7, lid 4, is toegekend of indien de betrokkene niet binnen de volgens artikel 7 toegestane termijn voor vrijwillig vertrek aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. [...]

3. De lidstaten kunnen een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling aannemen waarbij de verwijdering wordt gelast. (...)”

Een bevel om het grondgebied te verlaten, gegeven in toepassing van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden beschouwd als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Uit het bepaalde in artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat gewag maakt van *“[h]et bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens”*, blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens moet worden onderscheiden van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Het betreft immers een maatregel waarbij wordt beslist om de betrokken vreemdeling te verwijderen naar de grens van een welbepaalde staat.

Ook uit de in de artikelen 27, § 1 en § 3, derde lid en 74/17, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gehanteerde terminologie blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een verwijderingsbesluit betreft. Het Grondwettelijk Hof kwam eveneens tot deze conclusie (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.8.1.).

4.3.3. Vervolgens stelt zich de vraag of de huidige beslissing tot terugleiding een *“daaropvolgende”* verwijderingsbeslissing betreft.

Verwerende partij is van oordeel dat dit niet het geval is, ook al betreft de bestreden maatregel volgens haar *“een bevel om het grondgebied te verlaten dat chronologisch getroffen wordt na afsluiting van de asielpprocedure die in het Frans is verlopen”*. Zij houdt voor dat deze beslissing immers geen antwoord vormt op een vraag van verzoekende partij, en slechts de verwijderingscomponent betreft *“van het bevel*

dat dateert van voor de asielaanvraag van verzoekende partij". Zij wijst er ook op dat de bestreden beslissing niet werd genomen overeenkomstig het model van de bijlage 13*quinquies*, doch overeenkomstig het model van de bijlage 13*septies* bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Dit standpunt kan niet worden gevolgd, om de volgende redenen:

Op 11 oktober 2018 nam verwerende partij ten aanzien van verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze bijlage 13*septies*, met daarin begrepen een beslissing tot terugleiding, werd in de Nederlandse taal gesteld. In zijn arrest nr. 246 615 van 21 december 2020 oordeelde de Raad dat dit conform de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Bestuursstaalwet) is.

Daags na de voormelde beslissing, diende verzoekende partij een VIB in. Dit leidde tot de opschorting van de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel, conform artikel 52/3, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 3. Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70."

Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt :

"Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen."

Uit deze bepaling blijkt dat verwerende partij er niet toe is gehouden om een nieuwe beslissing te nemen. Desalniettemin heeft zij het nodig en opportuun geacht om, nadat de commissaris-generaal en, na beroep, de Raad zich hadden uitgesproken over het VIB, de thans bestreden beslissing te nemen, daarbij zelfs gedeeltelijk steunend op het tussengekomen arrest.

4.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing tot terugleiding wel degelijk moet worden beschouwd als een *"daaropvolgende beslissing tot verwijdering"* in de zin van artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. Het argument van verwerende partij dat de terugleidingsbeslissing de verwijderingscomponent vormt van een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd gegeven vóór het VIB werd ingediend doet daar niet anders over denken. Immers, hiervoor is al gebleken dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een wijziging teweegbrengt in de rechtstoestand van de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat ze dus moet worden onderscheiden van deze laatste beslissing en dat ze al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen. Verwerende partij betwist niet dat de thans bestreden beslissing een afzonderlijke voor vernietiging vatbare rechtshandeling uitmaakt, zodat ze niet zonder meer kan worden beschouwd als *"een verwijderingscomponent"* van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij toont verder niet aan dat enkel bevelen om het grondgebied te verlaten die werden genomen onder de vorm van een bijlage 13*quinquies*, genomen in toepassing van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, kunnen worden gekwalificeerd als een daaropvolgende beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 51/4, § 1 van dezelfde wet.

4.3.6. Nu vaststaat dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan verwerende partij niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de Bestuursstaalwet van toepassing is. Artikel 1, § 1, 1° van de Bestuursstaalwet bepaalt immers dat ze toepasselijk is op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de Staat voor zover zij inzake taalgebruik niet worden beheerst door een andere wet, zoals, in casu, artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3.7. Gelet op het voorgaande moet verzoekende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is geschonden omdat de bestreden beslissing in het Nederlands werd genomen.

4.3.8. Het eerste middel is, in de besproken mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 januari 2019 tot terugleiding naar/vaststelling van de grens wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK

voorzitter

dhr. M. MILOJKOWIC,

rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. WIJNANTS,

rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK